

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

Breakable

törékeny

„A *Törékeny* elmélyült, szívfacsaró és DÖGÖS.”
– Colleen Hoover, a *New York Times* sikerlistás
Slammed – Szívcsapás és Reménytelen szerzője

fine
selection

TAMMARA WEBBER

TAMMARA WEBBER

Breakable

t ö r é k e n y

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

GWK-nek

*Gyermekkoromban néha eltűnődtem,
vajon az őrangyalom vagy-e.
Most, idősebb fejjel már tudom,
hogy igen.*

1. fejezet

LANDON

Nyolc évvel ezelőtt

Hirtelen rándulással, sikoltozva ébredtem föl.

– Nővér! – kiáltotta valaki. – Nővér! – Egy arc hajolt fölém. Cindy Helleré, anya legjobb barátnőjéé. – Landon, angyalom, semmi baj. Biztonságban vagy. Csitt, biztonságban vagy.

Biztonságban? Hol?

A karomon éreztem hűvös ujjait, és hunyorogtam, mert csak homályosan láttam kivörösödött, könnyes szemét. Remegő alsó ajka elfehéredett, annyira ráharapott. Egész arca úgy festett, akár a gombóccá gyúrt, majd kisimított papír.

Charles, a férje jelent meg mellette, fél kezét az asszony háta mögé csúsztatta, hogy magához szorítsa, az meg úgy rogyott rá, mintha a támogatása nélkül rögtön összeesne.

A férfi másik kezével fölülről melengette az enyémet, azután körülfogta.

– Biztonságban vagy, fiam. Apukád már úton van – nyugtatgatott érdes hangon, és az ő szeme is vörös volt. – Nemsokára ideér.

Az ágy túloldalán egy ápolónő jelent meg hatalmas injekciós fecskendővel, de mielőtt elhúzódhattam volna, a tűt egy fémállványra függesztett tasakba szúrta, nem a karomba. A tasak aljából átlátszó vezeték kígyózott lefelé. Tudtam, hogy rám kötötték, mert bármit fecskendezett is bele a nővér, úgy éreztem a hatását, mintha lelőttek volna valami nyugtatópisztollyal.

Pisztollyal.

Anya.

– Anya! – szólaltam meg, de a szám nem akart együttműködni, a szemem meg folyton lecsukódott. – Anya! Anya!

Cindy hiába harapdálta az ajkát, nem bírta visszafojtani a zokogást. Könnyei kibuggyantak, legördültek az arcán. Már nem éreztem az érintését, és ahogy a férje mellkasához simult, két kézzel a szájához kapott – de későn ahhoz, hogy elnémítsa az újabb zokogást.

Charles kezének nyomása fokozatosan enyhült, ahogy minden egyre ködösebbé vált.

– Most aludj, Landon! Édesapád jön, amint tud. Én itt vagyok. Nem hagylak egyedül.

Az arca egyre homályosabban látszott, végül teljesen elhalványult, és nem bírtam nyitva tartani a szememet.

Anya! – sikoltoztam gondolatban. *Anya! Anya... Anya...*

De már tudtam, hogy nem hall engem, hiába bömbölt a hangom úgy, akár egy sugárhajtómű.

LUCAS

Szokatlan, hogy az előadóteremben száznyolcvankilenc diák közül egy már az első napon szemet szúrjon, de nem példa nélkül álló. Aki

ennyire kiválik a tömegből, azt jellemzően valami kedvezőtlen vonás különbözteti meg. Például hülyeségeket kérdez. Vagy dumál előadás alatt – és nem veszi észre a tanár villámló tekintetét. Átható testszaggot áraszt. Hangosan horkol.

Vagy ami engem személy szerint kiborít: trendi baromarc.

Szóval nem nagyon lepődtem meg, amikor az őszi félév első hetében fölhívta magára a figyelmemet egy ilyen srác. A gimijében tutira ő volt az úr a szemétdombon – a nyalisták nyaliztak neki, úgyhogy továbbra is azt várja. Diákszövis figura. Sportos, de márkás szerkó, drága fodrást sejtető frizura, önelégült vigyor, hibátlan fogsor, na és az elmaradhatatlan kellék: helyes barátnő. Valószínű szak: közgáz, politológia, pénzügy.

Első látásra bosszantott. Ez persze elfogultság a részemről – na nem mintha számított volna a véleményem. A srác figyelt az órán, és értelmes kérdéseket tett föl, tehát nem tűnt valószínűnek, hogy korrepetálásra szorul, bár ez nem zárta ki, hogy fölbukkanjon a kiegészítő foglalkozásokon, amiket dr. Heller megbízásából hetente háromszor tartok. A csoport zömét sokszor a legokosabb diákok alkotják.

Az első olyan félévben – tavaly ősszel –, amikor ezt a feladatot láttam el, fokozott érdeklődést tanúsítottam Heller előadásain. Előzőleg jelest szereztem a tárgyából, de közben eltelt egy év, és a közgazdaságtan állandóan fejlődő szakterület. Nem hiányzott, hogy a korrepetáláson valamelyik diák olyasmit kérdezzen, amire nem tudok válaszolni. A harmadik effajta szemeszteremen – amikor már negyedszer hallgathattam végig a kurzust – már nem nagyon volt rá szükségem, hogy ott legyek, de az előadáson való részvétel is hozzátartozott a könnyű pénzkeresetet jelentő korrepetálás melóhoz.

Így hát ott ültem – halálra untam magam az utolsó sorban, a mesterszakos tárgyaim írásbeli feladatain dolgoztam, formatervezési

ötleteket vázoltam föl, fél füllel követtem az előadást, hogy a foglalkozásaimon a témánál maradhassak, és elszántan hessegettem félre a beképzelt másodévesssel szembeni értelmetlen ellenszenvemet, aki kellékbarátnőjével az előadóterem közepén foglalt helyet.

Az első hét végére azonban a lányra terelődött a figyelmem.

Gyerekkorom óta megnyugtató kikapcsolódást, olykor menekvést jelentett a rajzolás. Anyám művész volt, és nem tudom, hogy ez természetes hajlam-e nálam, amit ő csak fölismert, vagy pedig elsajátított készség, amit az ő korai biztatásának és a sok gyakorlásnak köszönhetek. Az biztos, hogy mire öt-hat éves lettem, papír és ceruza segítségével teremtettem kapcsolatot a világgal. Egyéni meditációs eszközzé vált a rajzolás.

Miután beiratkoztam az egyetemre, legtöbb rajzom gépészeti vagy építészeti jelleget öltött – alighanem elkerülhetetlenül, minthogy gépészmérnök főtanszakot választottam. De emberi testeket, arcokat már szabadidőmben is alig skiccelgettem. Nemigen kívántam.

Addig a lányig.

A pasija előadásra jövet és onnan távozóban néha a kezét fogta, de úgy, mintha pórázt tartana, nem egy lány kezét, aki fontos neki. Az óra előtt a többi hasonszőrű vagy hasonulni vágyó sráccal fociról, politikáról, zenéről meg olyan diákszövis témákról dumált, mint a tagfelvétel vagy várható bulik. A közelben lévő csajok lopva rá-rásandítottak, ő meg úgy tett, mintha rájuk se hederítene.

Miközben a környezetében mindennel és mindenkivel foglalkozott, csak *épp* a barátnőjével nem, én hirtelen valahogy kizárólag azt a lányt láttam.

Tényleg szép volt, de olyan egyetemen, ahová harmincezer alsóbbéves jár, ez aligha elég a feltűnéshez. Ha eleinte nem bosszantott volna a srác, talán észre sem vettem volna a barátnőjét.

Amint ráészméltem, milyen gyakran téved arrafelé a tekintetem, tudatosan küzdöttem a késztetés ellen – mindhiába. Az egész helyiségben semmi sem érdekelt annyira, mint az a lány. A legesleginkább a keze. Konkrétabban az ujjai.

Az előadóteremben derűs arccal ült a fiú mellett, olykor halkán társalgott velem vagy a körülöttünk ülőkkel. Nem tűnt rosszkedvűnek, de időnként szinte üres tekintettel meredt maga elé, mint akinek máshol jár az esze. Az olyan pillanatokban azonban a keze, az *ujjai* megelevenedtek.

Először azt hittem, ez valami ideges szokás, mint Heller lányánál, Carlie-nál, aki a világrajotte óta szünet nélkül izeg-mozog. Carlie örökké dobol az ujjával vagy a lábával, rugózik a térdével, be nem áll a szája. Eddig csak olyankor láttam higgadtan viselkedni, ha a kandúromat, Francist cirógatta.

Ez a lány azonban nem nyughatatlanul dobolt az ujjával. Módszeres, összehangolt mozdulatokat tett. Elég messze ültem – tőle balra – ahhoz, hogy megfigyelhessem finom, alig észrevehető bólogatását; és egyszer csak rájöttem, hogy amikor elrvedező arcot vág, és az ujjait mozgatja, akkor zenét hall. Magában *muzsikál*.

Megigézett a látvány, amelyhez foghatót még sosem tapasztaltam.

Heller ülésrendje szerint – amit a félévre szóló többi korrepetitori segédanyaggal együtt kaptam meg – a baromarcot Kennedynek hívták, feltéve, hogy jól olvastam nyomtatott betűs macskakaparását. A lakásban a kanapéra telepedve futottam át az ülésrendet.

– Mi a szent szar? – dünnyögtem, amikor elolvastam a lány takaros kézírással odakörmölt nevét a srácé melletti négyzetben: Jackie.

Jackie és Kennedy?

Nem létezik, hogy a fiú a neve miatt jár vele. Lehetetlen, hogy valaki ennyire sekélyes.

Eszembe jutott az aznap délelőtti óra vége.

– Figyuzz, bébi, vidd már előre ezt is a tiédde! Köszike! – nyomta önelégült mosollyal a lány kezébe házi feladatát a srác, majd elfordult, és tovább folytatott valami vitát arról, hogy mi minősül a beavatásnál durvaságnak és mi nem, miközben a lány a saját házijára tette a srácét, a mennyezetre emelte a tekintetét, majd elindult lefelé a lépcsőn a tanári asztalhoz.

De. Abszolút lehetséges, hogy a srác ennyire sekélyes.

Végighúztam az ujjamat a lány nevéen. Minden betűt nőiesen lekerétkített. Még az „i” vonalát is kissé meghajlította, és jobbra kanyarodó farkincával fejezte be. Föléje azonban pontot tett, nem picit karikát, nem *szívecskét*. És a *Figyuzz, bébi* után a szemét forgatta. Talán nem gabalyodott olyan reménytelenül a srác hálójába.

Mi a rossebet képzeltem egyáltalán? Ez a lány az általam korrepetált csoportba tartozott, azaz tabunak számított, legalábbis a félév végéig. Baromi hosszú ideig, figyelembe véve, hogy még csak a második tanítási hetet kezdtük el.

És függetlenül attól, hogy akkor sem nyúlhattam volna hozzá, ha facér... nem volt az.

Elgondolkoztam, vajon mióta járnak együtt. A névsor azt mutatta, hogy mindketten másodévesek, vagyis a legrosszabb esetben akár egy éve tarthat már a dolog.

Azt tettem tehát, amit rendes körülmények között bármely szoknyavadász tenne, rákerestem a lányra az interneten, és rejtett profilt találtam. *Basszus*.

A srácé viszont tárva-nyitva volt.

Kennedy Moore. Párkapcsolatban Jackie Wallace-szal. Évfordulót nem jelölt be, de fényképeket kirakott a lányról – nemcsak az elmúlt évből, hanem korábbról is. Visszafelé haladtam, és minden jogos indok nélkül egyre inkább bepöccentem.

Az egyetem előtti nyár. Érettségi. Szalagavató. Síszünet. Meglepetésbuli a lány tizennyolcadik születésnapján. Távoli felvétel egy nagyobb létszámú zenekarról, mint az én középiskolám teljes tanulóállománya. Közele a lányról a zenekar egyenruhájában plusz Mikulás-sapkában – de hangszer nélkül, így nem tudtam, min játszik.

Hálaadási vacsora a fiú családjánál. Kettesben bolondozás haverokkal a gimnázium foci pályáján, piszok jó módú, kertvárosi környéken. Az *előző* nyári szünet, szalagavató, karácsony.

A legelső közös fotójuk egy szüreti mulatságon, csaknem három évvel korábban készült.

Az ajtóm előtti nyivákolás jelezte, hogy Francis visszatért a vacsora és lefekvés közötti bajkeverő csavargásból. Ahogy rendesen megszéldített lakótárshoz illik, félretettem a laptopomat, és máris mentem, hogy beengedjem a macskát. Miután kinyitottam az ajtót, leült a lábtörlőre, és a mancsát nyalogatta.

– Na gyere! – hívtam. – Mire vársz, tapsra?

Kelletlenül állt föl, ráérősen nyújtózkodott, de ahogy be akartam csukni az ajtót az orra előtt, mégis besüvített a lakásba. Már majdnem bezárult a rés, amikor hallottam, hogy a nevemen szólítanak, és újra kinéztem.

Carlie félúton tartott fölfelé a falépcsőn, amely a Hellerék garázsának tetőterében berendezett lakásomhoz vezetett. Későre járt. A lány múlt tavasszal kínosan belém zúgott, amiről azt hittem, már hónapok óta vége, miután nem vettem tudomást állandó stíroléséről és végeérhetetlen vihogásáról. Születése óta ismertem, őt és a bátyjait együtt

szinte unokatesóimnak vagy édestestvéreimnek éreztem, annál is inkább, mert sajátom nem volt. A nálam öt évvel fiatalabb lányt valójában még gyereknek tekintettem, és semmiképpen nem szerettem volna megbántani.

– Szia, Carlie! – álltam el az ajtót. – Nem kéne már ágyban lenned?

– Tizenhat múltam, nem *hat* – húzta föl sértődötten az orrát a lány. – Miután fölért a bejárat előtti kis lépcsőpihenőre, be a megvilágított félkörbe, észrevettem a tányért a kezében. – Sütöttem sütit. Gondoltam, hátha kérsz.

– Király. Kösz! – vettem el a tányért, de nem mozdultam beljebb a lakásba.

– Lucas? – csoszogott féllépésnyivel előrébb Carlie, és sortja farzsebébe dugta a kezét.

– Tessék! – vártam a folytatást, és magamban szentségeltem.

– Neked sosem lesz... barátnőd? Vagy már van, csak nem hozod ide? Vagy talán, tudod, titkolsz valami kényeset...

Elfojtottam egy röhögést.

– Ha netán arra célsz, elő kéne-e bújnom, a válaszem nem. Azt már rég megtettem volna.

Fura, de erre a kérdésre sokkal könnyebben tudtam válaszolni, mint a másokra.

– Sejtettem, hogy attól nem féltél volna. Te nem csinálsz gondot abból, ha mások kiakadnak tőled.

– Az ajakpiercingemtől?

Bólintott.

– Meg a tetkóidtól. – Rémült arcot vágott, ahogy ráésmélt, mit is mondott. – Úgy értem, azokra persze megvolt az okod. Már mint a legtöbbre... – Lehunyta a szemét. – Jesszusom, milyen hülye vagyok. Ne haragudj...

– Nyugi, Carlie. Semmi gáz. – Megvakargattam a fogammal az alsó ajkamba ültetett fémkarikát, és közben viaskodtam a tekintetemmel, nehogy a csuklómat körülölelő tetoválásokra kalandozzon.
– Köszí a sütit!

– Szívesen – sóhajtott. – Jó éjszakát, Lucas!

A barátnős kérdést elhárítottuk. Én is fölsóhajtottam. – Jó éjszakát!

A Heller családból egyedül Carlie-nak nem okozott soha gondot megjegyeznie, hogy Lucasnak hívnak. Három éve, amikor eljöttem hazulról az egyetemre, mindent meg akartam változtatni, és a nevemmel kezdtem. Anyám leánykori családnevét, a Lucast kaptam második keresztnévnek. Abból indultam ki, hogy sokan használják inkább a második keresztnévüket, és külön előnyt jelentett, hogy ez a változtatás nem igényelt semmiféle jogi procedúrát.

Apa nem volt hajlandó Lucasnak szólítani, de ez nemigen számított. Már nem nála laktam, és ha hazamentem, alig szóltunk egymáshoz. Carlie szülei és két bátyja néha elfeledkeztek a kívánságomról, de legalább igyekeztek. Elvégre több mint tizennyolc éven át Landonként futottam, így rendszerint rájuk hagytam, ha eltévesztették. Megrögzött szokás, s a többi.

Minden új ismerősnek azonban ettől kezdve Lucas voltam, örökre el akartam tüntetni Landon. Volt, nincs.

Tudhattam volna, hogy az nem olyan egyszerű.

2. fejezet

LANDON

Iskola-előkészítő korom óta Washington peremén egy kis magán-tanintézménybe jártam. Egyenruhát hordtunk: a lányok gyöngyház gombos fehér blúzt, kardigánt és skót kockás rakott szoknyát, a fiúk keményített fehér pamutinget, blézert és élére vasalt pantallót. Kedvenc tanáraink szemet hunytak a nem előírással sálak és színes cipőfűzők fölött. A szigorúbb oktatók elkobozták a becsempészett holmikot, és az égnek emelték a tekintetüket, ha azzal érveltünk, hogy a makramé karkötők és a csillámbevonatú homlokpántok az egyén szabadságának kifejezői.

Victor Evanst az előző év tavaszán ideiglenesen eltiltották az iskolalátogatástól, miután azzal az állítással tartotta magán minden tiltás dacára a Bottega Veneta kutyanyakörvét, hogy az első alkotmánykiegészítés följosítja a viselésére, és elvileg nem ellenkezik a házirenddel. Az igazgatóság ezek után keményen lépett föl.

A felszínen mindannyian ugyanolyanoknak látszottunk, de a két hét alatt, amíg hiányoztam az iskolából, teljesen átalakultam – belül, ahol valóban fontos a változás. Megmértem, és könnyűnek találtattam.

Nem tartottam be az ígéretemet. Nem számított, hogy külsőleg ugyan- az az ember maradtam. Már nem tartoztam közéjük.

Megengedték, hogy bepótoljam a mulasztást, mintha súlyos inf- luenza okozta volna, de a megkülönböztetett bánásmód nem merült ki ennyiben. Azok a tanárok, akik azelőtt megszorongattak, most a vállamat veregetve nyugtatgattak, hogy ráérek behozni az elmarad- ást. Érdemtelenül is elégséget kaptam gyalázatosan összecsapott dolgozataimra, időt, hogy befejezhessem a laborgyakorlatra kiosz- tott feladatot, automatikus újrázási lehetőséget az elszúrt vizsgákhoz.

Aztán ott voltak a társaim. Némelyikük öt éves korunk óta ismert. Mind részvétnyilvánítást motyogtak, de fogalmuk sem volt, mi más mondjanak. Nem kértek segítséget az algebra házihoz, nem hívtak át magukhoz videojátékozni. A srácok nem lökték le a könyveimet a padról, ha nem figyeltem, nem cukkoltak, amikor a kedvenc foci- csapatomat lemosta a pályáról a Redskins. A disznó viccek mesélése félbeszakadt, ha beléptem a helyiségbe.

Mindenki engem lesett – az órán, a folyosón, a suligyűlésen, ebéd- nél. A szájukat eltakarva pletykáltak, a fejüket csóválták, megbámultak, mintha nem látnám, mit művelnek. Mintha korábbi énem panopti- kumi figurájává, élethű, de hátborzongató viaszbábbá váltam volna.

Senki sem nézett a szemembe. Mintha az édesanya elvesztése ragá- lyos lenne.

Egy különösen meleg napon Ferguson tanár úr történelemóráján meggondolatlanul föltúrtem az ingujjamat. Későn ütötte meg a fü- lemet a teremben keringő, árulkodó suttogás.

– *A csuklóját?* – hüledezett Susie Gamin, mielőtt valaki lepisszegte.

Visszaráncigáltam az alkaromra az inget, és begomboltam a kéz- előt, de az már nem segített. A szabadjára engedett szavak hatalmas, föltartóztathatatlan kőlavínává dagadtak.

Másnap széles szíjra csatolt karórát viseltem a bal csuklómon, bár a pánt dörzsölte még érzékeny bőrömet. A jobbomat egész köteg szilikon karkötővel takartam el, pedig az igazgató előző tavasszal félreérthetetlenül betiltotta. Ezek a holmik az iskolai egyenruhám részévé váltak.

Senki sem kényszeríthetett, hogy megváljak tőlük. Senki sem tette szóvá őket. De mindenki meregette a szemét, hátha megpillanthatja, mi rejtőzik alattuk.

Amit abbahagytam:

1. *Jégkorong.* Hatévesen kezdtem hokizni, nem sokkal azután, hogy apával megnéztem az első Capitals-meccset. Anya nem lelkesedett, de eltűrte – talán azért, mert ezáltal még jobban kötődtem apához. Talán azért, mert imádtam játszani.

Bár minden más vonatkozásban jobbkezes voltam, valami történt, mihelyt befűztem a korcsolyacipőmet, és elfoglaltam balszélső posztomat. A korongot mindkét kezemmel egyforma ügyességgel tudtam a hálóba küldeni. Egy szempillantás alatt tartást váltottam, hogy kibányásszam a korongot a sarokból, vagy kiborítottam az ellenfél játékosait azzal, hogy korongvezetés közben átvettem egyik kezemből a másikba az ütőt, és mire magukhoz tértek, belöttem a gólt. A csapatom nem mindig győzött, de az utolsó idényben döntőbe jutotunk. A nyolcadik osztályt abban a biztos tudatban kezdtem, hogy abban az évben megnyerjük a bajnokságot. Mintha annál jelentősebb esemény soha nem is történhetett volna velem.

2. *Órai munka.* Nem jelentkeztem. Nem is szólítottak föl. Elég egyszerűen lezárult az ügy.

3. *Álvás.* Na, jó, fogjuk rá, hogy továbbra is aludtam. Csak rengetegszer fölriadtam. Lidérces álmokat láttam, bár nem kézenfekvőket. Legtöbbször lezuhantam. Az égből. Épület tetejéről, hídról, sziklaszirtról. Magatehetetlenül kapálózva. Néha medvékkel, cápákkal, ragadozó dinoszauruszokkal álmodtam. Máskor meg azt, hogy vízbe fulladok.

Egyetlenegy körülmény nem változott az álmaimban: az örökös magányom.

LUCAS

Kánikulai napokon hiányzott a közvetlenül a ház előtt elterülő tenger. Azelőtt állandóan élvezhettem az öböl közelségét, és még ha a levegő párával telítődött, az egyenetlen fövenysávot pedig benőtte a fű, akkor is hívogatóan mormoltak a partot nyaldosó hús hullámok.

Az elmúlt három évben a víztől négyórányira laktam. Ha kedvem támadt megmártózni, két választásom maradt: Hellerék úszómedencéje vagy a tó. Jótékony magánnyal egyik sem nagyon kecsegtetett.

A tavat állandóan zsúfolásig megtöltötték a turisták és a városbeliek, a háznál pedig szinte naponta lógtak Charlie haverjai, nyugágynban heverésztek a medence szélén, mivel valamennyien vakációztak. A hátam közepére sem kívántam a nagyon éretlen csitrik vihorászását, akik csak azért vadásztak a figyelmemre, mert rajtam kívül nem akadt a közelben más hímnemű egyed, csak apakorú. A nyár addigi részében Cole képezte érdeklődésük tárgyát – a húga legnagyobb

megbotránkozására –, ő azonban két hete távozott, hogy az anyukája nyomdokaiba lépjen a Duke Egyetemen, Caleb pedig még csak tizenegy volt – ugyanannyival fiatalabb náluk, mint ők énnálam.

Nekik nem tűnt föl a párhuzam.

Mivel a legutóbbi években egyre sápadtabbá váltam, a tetkóim még inkább szembeötlöttek. Először a csuklómat tetováltattam tele bonyolult mintákkal, azután az alkarom következett, elsősorban saját terveim alapján. A tetkóimmal, ajakpiercingemmel és hosszú, barna hajammal inkább emlékeztettem nyomasztó zenéhez és sötétséghez vonzódó srácra, mint a strandmániás kamaszra, aki akkoriban voltam, amikor tetoválásaimat és testékszereimet szereztem.

A középiskolában többféle testékszerrel nyomultam, az ajakkarikán kívül hordtam fülcimpatágítót, szemöldökstiftet meg mellbimbógyűrűt. Apa gyűlölte őket, és a kisvárosi középiskola igazgatója azt állította, egytől egyig a deviancia és az antiszociális hajlam jelei. Nem fárasztottam magam vitatkozással.

Miután elköltöztem otthonról, mindet kiszedtem, csak az ajakpiercing maradt – a legfeltűnőbb.

Úgy gondoltam, Heller meg fogja kérdezni, azt miért hagytam fönt, de nem kérdezte. Talán anélkül is tudta a választ – hogy teljesen szétzilálódtam, és eszem ágában sincs beilleszkedni. A hétköznapi emberek szemében az ajakpiercingem az abszolút megközelíthetlenségről árulkodott. Önként emelt torlaszként egyúttal arra is figyelmeztetett, hogy a fájdalom nem riaszt el – sőt szívesen fogadom.

Az előadások két hete zajlottak. Jobb meggyőződés ellenére – már ami maradt belőle – Jackie Wallace-t tanulmányoztam. Lány hullámokban leomló barna haja néhány ujjnyival a válla alá ért, hacsak nem csavarta kontyba, fogta össze gumival vagy csattal, vagy kötötte olyan lófarcokba, amitől Carlie-val egyidősnek látszott. Tágra nyílt,

búzavirágkék szeme tisztán csillogott. Szemöldöke bosszús kedvében vagy komoly összpontosítás közben erősen ráncolódott, nyugalmi állapotban olyan szépen ívelődött, hogy eltűnődtem, vajon milyen, ha csodálkozik. Átlagos magassága karcsú, mégis formás alakkal párosult.

Sosem láttam, hogy rövid és lakkozatlan körmét rágta volna, ezért arra jutottam, hogy szándékosan reszeli le, így jobban tudja vezényelni a fejében zengő szimfóniákat és imitálni a hangszerjáték mozdulatait. Szívesen tettem volna föl fülhallgatót, hogy rácsatlakozzak, és megtudjam, mit hall, amikor az ujjai fickándoznak. Még az is érdekelt volna, milyen hangszeren játszik – mintha bizony hallás után meg tudtam volna különböztetni a gordonkát a brácsától.

Tévhit, hogy aki művészi hajlamú, az mindenhez művésziesen és kreatívan közelít. Egyesekre – anyámhoz hasonlóan – érvényes ez, de nem mindenkire. Kisebb koromban sokan nem értették, hogyhogy nem játszom hangszeren, nem festek, nem írok verseket. Nálam azonban a művészi tehetség egyetlen megnyilvánulása a rajzolás. Ennyi. Még a tetoválásaim eredetijei is ceruzarajzok, a tetoválóművész a vázlatfüzetem lapjairól vitte őket a bőrömrre.

Miután benyaltam egy észbontó fejezetet az érzékelők kalibrálásáról a mérés tan laborgyakorlathoz, visszaraktam a tankönyvet a háztársakomba, és előhúztam a vázlattömbömet. Tizenöt perc maradt Heller előadásából. Tekintetem a néhány sorral előrébb ülő, állat tenyerébe támasztó Jackie Wallace-ra tévedt. Tudatos szándék nélkül skiccelni kezdtem. Mire észbe kaptam, az első vonalak már a papírra kerültek. A lap korlátozott lehetőségei között nem ragadhattam meg mozgó ujjait, ezért azt igyekeztem ábrázolni, ahogy az előadásra figyelt – legalábbis látszólag.

– Azokban, akik nem fő tanszaknak választják a közgazdaságtant, fölvetődhet a kérdés, miért vesztegessék az idejüket a közgáz tanulására

– mondta Heller. Sóhajtottam, tudtam a folytatást. Betéve tudtam az egész szöveget. – Azért, hogy amikor munkanélküli-segélyért folyamodnak, *legalább értsék az összefüggést.*

Itt-ott előre megjósolható morgás hallatszott a rabul ejtett közönség soraiból. Bevallom, vissza kellett fognom magamat a szemforgástól, amire az készítetett volna, hogy már negyedik félvé hallgattam újra meg újra ezt a bizonyos poént. Jackie azonban elmosolyodott, a szája szögletét és fölfelé húzódó arcizmait éppen láthattam hátsó sori ülőhelyemről.

Szóval bejöttek neki a szakállas viccek.

A pasija pedig a morgók közé tartozott.

Aznap délután tartottam a félév első kiegészítő foglalkozását. Bár mely szemeszter első két hete után a diákokban még akkor is buzog a félév eleji optimizmus, ha már elmaradoznak. Fölkészültem a lehetőségre, hogy ez alkalommal csak maroknyi diák jelenik meg – vagy egy sem.

Heller korrepetitorakénti legelső félévemben az első napon egyetlen érdeklődő mutatkozott – annak a csajnak a szobatársnője, akivel két héttel azelőtt jöttem össze. Alig emlékeztem a lányra, akivel pár órát töltöttem, de a szobatársnőjét azonnal fölismertem, mert az ágya fölött magamutogató szelfik borítottak egy hatalmas kítűzőtáblát. Mit mondjak... elvonták a figyelmemet. Mintha félmeztelen nézők bámultak volna. Azon kaptam magam, hogy – a lehető legkínosabb pillanatban – eltűnődöm, vajon mit csinál a csaj, ha a szülei jönnek látogatóba. A periódusos rendszer és Albert Einstein posztereivel takarja le a fotókat?

Korrepetitori pályafutásom legeslegelső foglalkozásán tehát táblafilccel grafikonokat rajzoltam, miközben a kereslet mérséklődése és a kereslet csökkenése közötti különbséget magyaráztam *egyetlen* diáknak. Annak, aki mintha megfedkezett volna a tényről, hogy előzőleg megtekinttem félpucér szelfijeinek kiállítását.

Egész óra alatt nem bírtam a szemébe nézni, egyáltalán rá sem, ami elég kínosan vette ki magát, minthogy rajta kívül senki sem tartózkodott a teremben.

Ma négy hallgató jelent meg, mindannyian meglepődtek, hogy ilyen nagy létszámú előadásról csak ők jöttek el. Se Kennedy Moore, se Jackie Wallace nem volt köztük. Megkönnyebbültem és csalódtam – noha egyik érzéshez sem volt jogom.

– Ez a harmadik félévem, amikor dr. Hellernek korrepetálok – fordultam szembe a résztvevőkkel. Négy szempár figyelt elragadtattottan az apró tanterem első sorából. – Az előzőben mindazok, akik az egész szemeszterben hetente kétszer-háromszor látogatták a kiegészítő foglalkozásokat, végül jelest vagy jót kaptak ebből a tárgyból.

Lenyűgözve kerekedtek el a szemek. Nyilvánvalóvá vált, hogy csodákat művelek.

Eláruljam az igazságot? Foglalkozásaim rendszeres résztvevői a legelkesebbek közül kerültek ki, az ilyen diákok csak életmentő műtét vagy hozzátartozójuk halála esetén mulasztottak előadást. Szorgalmi feladatokat adtak be. A tanulás feltétlen elsőbbséget élvezett náluk, és a zömük nélkülem is jeleskedett volna.

A statisztikai adatok azonban bebiztosították az állásomat, én pedig kihasználtam ezt.

Hetente legalább tizenöt órát fordítottam előadásokra, kiegészítő foglalkozásokra, valamint egyéni korrepetálásra akár személyesen, akár e-mailben. Ebből fedeztem a tandíjам negyedét. Hellernek végzett

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

munkám nem jövedelmezett olyan jól, mint az egyes számú melóm, azaz az egyetemi önkéntes rendészkedés, vagy a kettes számú, a diák-központi Starbucks pultos állása, de idegileg mindkettőnél kevésbé megterhelőnek bizonyult.

Mármint addig a lányig.